

ГЛАВА LXXIV.

УМОВЕНІЕ НА ПОЗЪ-ТЪ.

Кога настанѣлъ вечеръ, Господь влѣзълъ въ освѣщен-
нѣ-тѣ стаѣ, гдѣ былъ приготвенъ пасхалния-тѣ агънецъ,
и возлегълъ на трапезѣ-тѣ наедно съ ученицы-тѣ. Той
знаялъ, че е приблизилъ часа-тѣ, въ който трѣбва да ся
разстане на время съ ученицы-тѣ Си; Той искалъ въ тоя
последній часъ да имъ покаже любовь-тѣ Си и да остави
Спасително воспоминаніе за Себе.

„Азъ твърдѣ желяехъ“, казалъ Той, „да ямъ таѣ пасхѣ
наедно съ васъ, прѣди страданіе-то Ми; зачото ви ка-
зувамъ, че отсега нѣма да ямъ отъ неѣ, доклѣ не ѣ праз-
днувамъ съ васъ въ Царство-то Божіе.“

По тогавашнія обычай на Еврей-тѣ, на гостіе-то, кога
влизали въ къщи, между друго, омывали нозѣ-тѣ; таѣ
дѣлжность исполнявалъ обыкновенно единъ отъ слугы-тѣ. Но
Исусъ Христосъ, Владыка на всичкѣ вселеннаѣ, учинилъ
това Самъ во время-то на вечерѣ-тѣ. Той встанѣлъ отъ
трапезѣ-тѣ, взелъ прѣстилкѣ и прѣпасалъ ся, налялъ водѣ
въ омывалницѣ, и почелъ да омыва нозѣ-тѣ на ученицы-тѣ
Си и да ги отрива съ прѣстилкѣ-тѣ, съ коѣто былъ прѣ-
пасанъ.

Кога дошло редъ до Апостола Петра, той, пѣленъ отъ
благоговѣніе камъ Божественныя Учитель, казалъ: „Господи,
Ты ли ще омыешь нозѣ-тѣ ми?“ Исусъ Христосъ отговорилъ:
„това, что правѣхъ Азъ, ты сега не знаеши, но послѣ ще
разумѣеши.“—Петръ казалъ: „никога нѣма да допустѣхъ, да
омыеши Ты нозѣ-тѣ ми!“ Исусъ Христосъ му отговорилъ:
„ако не ти омыѣхъ нозѣ-тѣ, то не ще имашъ часть съ Мене.“—
Тогавъ Петръ казалъ: „Господи, не само нозѣ-тѣ ми, но
и рѣцѣ-тѣ и главѣ-тѣ ми!“ — „Не е потрѣбно“, казалъ
Господь „да омываме чисто-то; вы сте чисти, но не всичкы.“—